

Lumea și lucrările ei

25 iunie 2005

Gili Cârstea

Cu puțin timp înainte de sărbătoarea corturilor, Domnul Hristos a avut un dialog cu frații Săi de corp și unul dintre lucrurile afirmate de El atunci confirmă încă o dată solia 1888 despre natura Sa.

Ioan spune că nici frații Lui nu credeau în El, ironizându-L pentru stângăciile politice pe care le făcea. Ei îl stimulau să-și facă un minim de publicitate, dacă tot pretinde că este ceva, iar Iudea era chiar o asemenea scenă publică pentru un nou profet. Dar fratele lor mai mic, devenit pentru noi Fratele mai mare al noii familii omenești, le-a răspuns:

“Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele” (Ioan 7:7).

Ce legătură are aceasta cu ceea ce spuneau ei? De ce să-L urască pe El lumea mai mult decât pe ceilalți? Dacă misiunea Sa a fost să descopere lumii pe Tatăl, în ce fel a mărturisit El că „lucrările lumii” sunt rele? Limbajul Său nu descoperă o atitudine agresivă față de lume și lucrările ei, care să justifice o asemenea afirmație. Astăzi mulți jurnaliști, analiști politici sau membri marcanți ai clerului au un discurs mult mai virulent la adresa lumii și a lucrărilor ei. Dar lumea nu-i urăște. Din contră, sunt apreciați, căutați și – mai ales – foarte bine plătiți.

Și totuși Domnul Hristos a mărturisit deplin că lucrările lumii sunt rele, iar această mărturisire era atât prin cuvânt, cât mai ales prin natura Sa. În timp ce El era un templu pentru Dumnezeu, părtăș de natură divină, și declara deschis că Tatăl locuiește în El, în același timp lumea întregă zăcea „în cel rău” (1 Ioan 5:19), despărțită de Dumnezeu, un templu pustiu. Omenirea este la discreția heruvimului rebel, căruia i se închină și pe care îl numește Dumnezeu. Aceasta este starea de fapt a lumii, și întreg modul de operare al ei se bazează pe această independență fundamentală de Dumnezeu. Lucrările lumii, oricât de corecte politic, oricât de atrăgătoare sau eficiente ar părea ele, suferă de o maladie fatală: Sunt rupte de viața lui Dumnezeu, izvorăsc din egoismul inimii firești și slujesc intereselor stăpânitorului acestui veac.

Nu este deci de mirare ura devastatoare pe care o poate stârni apariția în mijlocul acestei lumi a unui membru al omenirii care nu se supune acestei reguli de bază. Un om părtaș de natură divină în mijlocul unei lumi despărțită de natura divină este cel mai mare pericol la adresa existenței ei.

Timp de patru mii de ani, Satana a stat relativ liniștit, deși îl mai tulbura uneori afirmația din Eden despre o sămânță a femeii care îi va face probleme serioase în viitor. Acest gând incomod l-a făcut să urmărească atent dezvoltarea poporului ales, intervenind cu viclenie, uneori violent, asupra psihicului colectiv, reușind să târască pe frunțașii lor, crema cremelor, cei mai buni dintre cei buni, în cele mai scârboase și bizare moduri de viață.

Satana înțelesese foarte bine cuvintele lui Moise, că Sămânța chiar va fi „a Femeii,” că Salvatorul va fi ridicat „dintre frații tăi,” un membru al familiei omenești care va strica ordinea firească a lucrurilor. El nu se temea de Dumnezeu, de Duhul Sfânt sau de vreun alt locuitor al cerului că s-ar putea să-i strice lucrările cu această lume. Aceștia erau acolo de patru mii de ani și nu reprezentaseră o amenințare majoră pentru pământeni. Iar el participa la întâlnirile universale ca administrator al Pământului, probabil laudându-se cu lumea lui despărțită de Dumnezeu, care, nu-i așa, se descurcă bine-mersi și fără legea divină.

Nu își dădea bine seama ce și cum va fi, dar era un lucru cert că poporul ales va produce surprize neplăcute. Ne putem imagina ce uimit a fost să vadă cum, sub ochii lui, se reface în omenire exact lucrul împotriva căruia luptase cu așa succes în cer: Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Pruncul din Betleem nu mai era după ordinea firească a lucrurilor. În El locuia deplin Dumnezeu. Era părtaș de natură divină. Avea legea scrisă în adâncul inimii. Avea caracterul Tatălui.

Acesta era un eveniment capital și distrugător pentru ordinea lumii lui. Breșa a fost refăcută în al doilea Adam, omenirea era conectată din nou la izvorul vieții și avea ocazia, prin El, să cunoască realitatea ordinii divine și adevărul despre Tatăl. Acestea sunt implicațiile expresiei Sale din Ioan 7. Aceasta a fost mărturia Sa că lucrările acestei lumi sunt rele. Împotriva unei asemenea mărturisiri s-a ridicat tot infernul. Dacă Satana putea dovedi că omul devenit un templu al lui Dumnezeu calcă legea, planul cerului ar fi eșuat, iar omenirea ar fi rămas sub jurisdicția lui, dispărând sub efectul păcatului și morții. Așa că a trecut la treabă cu toată puterea de care era capabil. Dacă el ar fi crezut așa cum crede biserica astăzi, că Hristos era Dumnezeu cu un corp uman, nu avea nici un rost să încerce să-L ispitească. El, care trăise la sediul central și „sigila desăvârșirea” în mijlocul pietrelor scânteietoare, știa foarte bine că este imposibil ca Dumnezeu să fie ispășit. Dar Sămânța femeii era cu totul altceva. Era o ființă în care cele două naturi, umană și divină, erau unite. În el s-a aprins speranța că s-ar putea să aibă succes. Și a făcut tot ce i-a stat în putere. Dar a eșuat lamentabil. Cerul a dovedit că „omul unit cu divinul nu face păcat,” iar prin serva Sa, Dumnezeu spune bisericii și lumii:

“Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

“Viața lui Hristos este o descoperire despre ce pot deveni ființele omenești căzute, prin unire și legătură cu natura divină” (FILB 219).

O asemenea mărturie deranjează și astăzi lumea și "lucrările ei." Iar noi suntem tulburați să constatăm că o asemenea mărturie deranjează chiar biserica lui Hristos.